

R O M Â N I A
JUDECĂTORIA SECTORUL 6 BUCUREȘTI

.....

Dosar nr. 9871/303/2017

Sentința civilă nr. 10451

Ședința publică de la 15.12.2017

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE ...

Grefier ...

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe reclamantul FORUMUL DEMOCRAT AL GERMANILOR DIN ROMÂNIA în contradictoriu cu pârâtul ..., având ca obiect acțiune în constatare.

Dezbaterile în fond au avut loc la data de 20.11.2017, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acel termen, când instanța – pentru motivele consemnate în încheierea de dezbateri - a amânat pronunțarea la data de 04.12.2017, 15.12.2017, în aceeași compunere hotărând după cum urmează:

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 25.05.2017 sub nr. 9871/303/2017, reclamanta FORUMUL DEMOCRAT AL GERMANILOR DIN ROMÂNIA în contradictoriu cu pârâtul ..., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să constate încălcarea de către pârât a dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine, prestigiu/reputație, prin formularea, acreditarea și răspândirea în mass media a unor afirmații și acuzații denigratoare/ defăimătoare, tendențioase și mincinoase, precum și obligarea pârâtului la plata despăgubirii de 75.000 de lei, reprezentând daune morale pentru prejudiciul de natură nepatrimonială cauzat F.D.G.R, la încetarea încălcărilor de natura celor constatate ca ilicite, îndepărtarea articolului din mediul virtual și interzicerea pentru viitor a unor asemenea manifestări nelegale și prejudiciatoare, la publicarea în ziarul Cotidianul pe cheltuiala sa, pe prima pagină și în trei numere consecutive a Dispozitivului Hotărârii pronunțată de către Instanță în prezenta cauză, precum și la achitarea tuturor cheltuielilor de judecată ocazionate de desfășurarea prezentului proces.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în fapt în data de 15 februarie a anului 2017, pârâtul ... a publicat în ziarul Cotidianul și, ulterior, pe blogul personal , articolul intitulat „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România”. Prin acest articol, pârâtul a lansat în spațiul public o serie de afirmații nefondate, tendențioase și profund denigratoare la adresa F.D.G.R., care au dat naștere și au legitimat o veritabilă campanie de presă îndreptată împotriva FDGR și a minorității etnice pe care o reprezentăm, desfășurată în paginile ziarului Cotidianul, în mediul online pe pagina www.cotidianul.ro și amplificat pe postul de televiziune BI la o oră de maximă audiență. Astfel, în paginile ziarului Cotidianul și pe blogul pârâtului a fost acreditată și descrisă în detaliu, cu rea-credință, în mod tendențios ori de-a dreptul mincinos și fără a aduce nici o probă în sprijinul alegațiilor sale că F.D.G.R. este continuatorul ideologic al G.E.G, F.D.G.R. a beneficiat în urma restituirilor imobiliare de bunuri confiscate de la familiile de evrei, Statul Român plătește chirii consistente pentru ca instituții ale sale să funcționeze în spațiile retrocedate către F.D.G.R., întregul proces de retrocedare este unul ilegal și realizat cu complicitatea justiției.

Reclamanta a învederat instanței că prima dintre gravele afirmații lipsite de orice bază reală privitoare la F.D.G.R. răspândite în spațiul public de către Pârât este cea referitoare la existența unei afirmate continuități ideologice între F.D.G.R. și G.E.G.. Sub pretenția de a face afirmații științifice de ordin istoric și o analiză obiectivă a situației F.D.G.R., pârâtul ... prezintă cititorilor propria interpretare asupra succesiunii faptelor, de o manieră lipsită de rigoare științifică iar, în speță, vădit nereală, defăimătoare și prejudiciatoare pentru F.D.G.R., în sensul că *după 1989 s-a înregistrat o ciudată schimbare la față a Grupului Etnic German, iar minoritatea germană a constituit Forumul Democrat al Germanilor din România, prin care participă la viața politică a țării.* În accepțiunea și susținerile publice ale profesorului ..., F.D.G.R. reprezintă, așadar, o “schimbare la față” a G.E.G.. Această utilizare a sintagmei “schimbare la față” reprezintă o referință directă la afirmata conexiune ideologică a F.D.G.R. cu fosta organizație nazistă G.E.G., în condițiile în care Schimbarea la față a României reprezintă titlul unei cărți ce, în contextul istoric în care a fost publicată, reflecta o profesiune de credință legionară a tânărului Emil Cioran. De-a lungul întregului articol, pretinsa apartenență ideologică la nazism a F.D.G.R. este exprimată în mod clar, sub forma unui adevăr fundamental, fără a lăsa loc niciunei îndoieli.

Reclamanta a arătat că situația reală este că membrii minorității germane au înființat F.D.G.R. în decembrie 1989, în deplină conformitate cu legile statului român, scopul fiind acela de a înființa o persoană juridică prin intermediul căreia comunitățile cetățenilor români de etnie germană să își păstreze cultura și tradițiile specifice. F.D.G.R. își desfășoară întreaga activitate raportându-se la valorile democrației, ale statului de drept și ale respectării Constituției României, a legilor în vigoare și a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În anii următori înființării F.D.G.R. au fost întemeiate forumuri democratice ale etnicilor germani și la nivel local (de ex. Forumul Democrat al Germanilor din Sibiu), descentralizat, toate acestea colaborând în cadrul F.D.G.R., în așa fel încât nu există niciun fel de îndoială că F.D.G.R. reprezintă astăzi expresia juridică la nivel național a cetățenilor români de etnie germană, promovând interesele specifice ale membrilor săi pe plan politic, social, cultural, economic precum și pe alte planuri, în vederea conservării și dezvoltării identității etno - culturale a germanilor din România și a promovării limbii materne. F.D.G.R. reprezintă, așadar, minoritatea germană din România în raport cu instituțiile statului și cu alte entități juridice (asociații, partide, fundații etc.) din țară și din străinătate, precum și cu organizațiile internaționale. F.D.G.R. a fost înființat prin hotărârea unei instanțe românești, fiind reprezentat la nivelul diverselor autorități publice locale, al Guvernului României precum și în Parlamentul țării noastre.

F.D.G.R. a constituit liantul între România și Republica Federală Germană, fiind partenerul de dialog al ambelor guverne în problema protecției minorității germane din țara noastră. Anul acesta a avut loc cea de-a XX - a sesiune a Comisiei guvernamentale româno - germane pentru minoritatea germană din România, în cadrul căreia F.D.G.R. a solicitat în mod ferm sprijinul consecvent și hotărât al Germaniei pentru aderarea cât mai rapidă a țării noastre la spațiul Schengen.

Reclamanta a mai învederat instanței că în cuprinsul articolului Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România, profesorul ... afirmă că numeroase documente atestă faptul că G.E.G. a acționat pentru însușirea a cât mai multe bunuri, mai ales imobiliare, inclusiv evreiești pe care le-a trecut în proprietatea sa. Astfel, pârâtul ... aduce în spațiul public, în mod deliberat, ideea mincinoasă, defăimătoare și denigratoare potrivit căreia Institutul Național pentru Studierea Holocaustului și Federația Comunităților Evreiești din România ar fi avut motive evidente de protest, lăsând cititorul convins de existența bunurilor evreiești în patrimoniul F.D.G.R.

Cu privire la cele menționate, reclamanta a arătat că printre bunurile revendicate de către Forumul Democratic al Germanilor, având în vedere și entitățile juridice române ale etnicilor germani de pe plan local, nu se află niciun imobil ori bun de altă natură care să fi fost confiscat de la populația evreiască. Afirmatiile răspândite de către Pârât în presa scrisă nu au nici o susținere reală, constituind acuzații complet nefondate, menite să denigreze F.D.G.R. și minoritatea germană din România prin evocarea și specularea pro causa a suferințelor cumplite ale evreilor din anii '30 și '40 ai secolului trecut, alegându-se de o manieră inacceptabilă și vădit defăimătoare că beneficiarii direcți ai aceluia trecut sumbru din istoria Europei și implicit a României sunt astăzi membrii minorității reclamantei. De altminteri, în ce privește relația cu F.D.G.R., Federația Comunităților Evreiești din România arată prin vocea președintelui ei, că între cele două reprezentante ale minorităților naționale nu există diferențe privind proprietăți evreiești, nu au fost revendicate și nici nu urmează să fie revendicate proprietăți comunitare evreiești de la F.D.G.R., iar relațiile dintre Federație și Forum sunt similare cu cele pe care prima le întreține în România cu celelalte minorități.

O altă afirmație a pârâtului este aceea că Statul Român plătește chirii consistente pentru activitatea instituțiilor sale din spațiile retrocedate către F.D.G.R., afirmație neadevărată, suma încasată de la Statul Român, conform evidenței reclamantei, este în cuantum total de 150 euro și 4.127 lei, suma totală nefiind așadar consistentă.

Reclamanta a mai arătat că pârâtul a afirmat că întregul proces de retrocedare este unul ilegal, contravenind tratatelor de drept internațional public. Profesorul ... afirmă în mod clar că Sentința Judecătorei Sibiu nr. 2790 din 28.05.2007, prin care Instanța a admis cererea Forumului Democrat al Germanilor din Sibiu, deoarece „petenta este organizația reprezentativă a minorității germane din Sibiu” constituie „reabilitarea unei organizații național-socialiste” și reprezintă o „decizie stupefiantă”, rezultatul „șir de complicități politice”, la care a participat și judecătoria de caz. În susținerea acestei idei, Pârâtul face afirmații, pe care le prezintă în spațiul public fără a lăsa cititorului vreo urmă de îndoială în privința faptului că afirmațiile sunt bazate pe fapte verificabile în mod obiectiv și reprezintă adevărul (f. 16 sus). În acest context afirmațiile profesorului ... au fost preluate de un număr foarte mare de articole de presă în care a fost menționată în mod expres identitatea magistratului de la Judecătoria Sibiu, care în opinia presei se face vinovat de reabilitarea unei organizații naziste și de legitimarea unui jaf, cu încălcarea tratatelor internaționale la care țara noastră este parte. În acest sens arată că raționamentul pârâtului este următorul: de vreme ce Decretul Regal 485/1944 transpune Convenția de Armistiul din 12.09.1944 în legislația internă, dizolvând GEG și dispunând trecerea tuturor bunurilor acestei organizații în proprietatea Statului Român, restituirea aceluiași bunuri către minoritatea germană încalcă Convenția respectiv Tratatul de Pace (care cuprinde și el o interdicție a grupurilor naziste).

Cu privire la situația de drept, reclamanta a arătat că prin publicarea articolului „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România”, a comis o Faptă Ilicită, abuzând de libertatea sa de exprimare, prin raportare la dispozițiile art. 15 din Cod civ., art. 30 alin. 6 din Constituția României, respectiv art. 10 alin. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. În acest fel a produs grave prejudicii de imagine F.D.G.R., fiind afectate reputația, prestigiul persoanei juridice, dar lezând în același timp și demnitatea și onoarea membrilor comunității cetățenilor români de etnie germană, prejudicii ce se cer reparate în conformitate cu art. 253 alin. 4 și art. 257 din Cod civ. cu aplicarea Principiilor Răspunderii Civile Delictuale cuprinse în art. 1.349 Cod civ..

În ceea ce privește condițiile obiective ale încălcărilor, cuprinse în teza a II-a a art. 15 Cod civ., ele sunt în cazul de față întrunite deoarece toate afirmațiile, fără excepție, au fost proiectate în spațiul public fără niciun suport factual, fără nicio probă, fără verificări elementare ale veridicității informațiilor diseminate în mass media. Pârâtul a considerat ca fiind suficient faptul că o organizație neguvernamentală a solicitat instanței recunoașterea

împrejurării că ea este aceea care reprezintă interesele cetățenilor români ai unei comunități minoritare, invocându-se continuitatea pe plan strict patrimonial, în sensul unei legi de reparație, a unei organizații cu caracter nazist înființată prin lege a Statului Român din 1940, pentru a „proba” întreaga succesiune de neadevăruri afirmate de către Pârâtul din prezenta cauză. Reaua - credință și maniera excesivă și nerezonabilă în care Pârâtul a înțeles să își exercite dreptul subiectiv la libertate de exprimare reiese din prezentarea ficțiunilor create de către el, prezentate însă ca fapte reale, și raportarea acestora la realitatea obiectivă, pentru care reclamanta a adus probe.

Reclamanta a mai arătat în privința răspunderii delictuale că, prin exercitarea cu rea - credință și în mod abuziv a libertății de exprimare de către pârât a avut loc o încălcare severă a drepturilor personale nepatrimoniale ale F.D.G.R. și ale cetățenilor români de origine germană, pe care aceasta îi reprezintă, încălcare ce a provocat un grav prejudiciu de imagine, fiind afectate și alte valori precum reputația, prestigiul. Acuzând în mod explicit F.D.G.R. de continuarea ideologiei naziste și de acapararea bunurilor evreiești, calificând-o ca fiind „continuatorul unei organizații hitleriste” și „reabilitarea unei organizații național – socialiste”, pârâtul nu poate beneficia de protecția art. 10 din Convenție privind dreptul la liberă exprimare, astfel cum în mod constant a decis în jurisprudența sa Curtea Europeană a Drepturilor Omului, invocând în acest cauză *Egbert Perre vs. Norvegia*.

În martie 2000, CEDO a stabilit că statul Austriac a acționat corect când a sancționat un politician pentru folosirea expresiei „Jurnalism nazist” cu referire la un articol de presă. Astfel, CEDO a stabilit că Austria a aplicat în mod just o sancțiune persoanei în cauză, considerând că autoritățile naționale au cântărit în mod corect interesele existente în cauză, luând în considerare „stigmatul special care este atașat activităților inspirate de ideile National Socialiste”(Cauza *Andreas Wabl vs. Austria*, cererea nr. 24773/94)

În martie 2003, CEDO a stabilit că sancțiunea penală și civilă aplicată de către statul German pentru publicarea unui articol în care un jurnalist a fost comparat cu Gôbbels, șeful mașinării de propagandă național - socialistă, este corectă. Chiar dacă în considerentele sale, CEDO a reținut că această comparație a fost făcută în cadrul unei dezbateri politice și precedată de critici virulente din partea jurnalistului, curtea a stabilit că această comparație cu șeful mașinării de propagandă Național - Socialistă reprezintă un atac la onoarea persoanei vizate, a depășit limitele criticilor acceptabile într-o societate democratică și nu beneficiază de protecția dreptului la liberă exprimare, chiar în contextul unei dezbateri aprinse între două persoane publice. (Cauza *Otmar KRUTIL vs. Germania*).

Reclamanta a arătat, cu privire la existența prejudiciului că afirmațiile nelegale ale pârâtului lezează valori precum reputația, prestigiul și îi aduce un prejudiciu de imagine nemijlocit. Efectul nelegal, denigrator, defăimător la adresa F.D.G.R. și a comunității germane reprezentate de acesta a fost mult amplificat, deoarece alegerile nefondate ale Pârâtului, în contextul mijloacelor de informare prin care au fost răspândite, au devenit virale în mediul online, fiind preluate, comentate, adaptate, rezumate etc. în aceeași manieră tendențioasă, calomnioasă și defăimătoare, fiind preluate de multe agenții media precum www.justitiarul.ro, www.bl.ro, www.stiri-extreme.ro, www.stripesurse.ro, www.evz.ro, www.octavpelin.wordpress.com, www.activenews.ro, infoziare.ro, Bună ziua de Iași, www.yiare-pe-net.ro, dar și în cadrul emisiunii de la televiziunea B1TV din data de 15.02.2017.

Legătura de Cauzalitate dintre Fapta Ilicită și Prejudiciul creat este probată, având în vedere împrejurarea că prejudicierea imaginii publice a F.D.G.R., a reputației și prestigiului, precum și a demnității și onoarei membrilor minorității germane din România sunt consecința directă a manifestărilor publice nelegale ale Pârâtului din prezenta cauză.

Arată că sunt întrunite așadar condițiile antrenării Răspunderii Civile Delictuale a Pârâtului ca urmare a încălcării drepturilor personale nepatrimoniale (imagine, reputație,

prestigiu) ale F.D.G.R., lezate fiind și sentimentele de demnitate și onoare ale comunității etnicilor germani reprezentați de către F.D.G.R.. La stabilirea cuantumului despăgubirilor trebuie avut în vedere că ele se acordă cu titlu sancționator. Despăgubirile trebuie să îndeplinească astfel o dublă funcțiune, aceea de penalizare a autorilor atingerilor grave aduse drepturilor personale nepatrimoniale ale F.D.G.R. și ale minorității germane reprezentate de acesta, precum și cea preventivă. Funcția disuasivă este de importanță centrală în acest context, ea fiind aceea care pe viitor ar putea tempera pe cei care ar mai intenționa să aducă atingeri asemănătoare dreptului nostru la imagine.

Reclamanta a mai învederat instanței că toate afirmațiile au fost preluate și propagate până la un nivel la care nu mai pot fi urmărite, controlate sau dezmințite în mod eficient. Deosebit de primejdioasă este în același timp crearea unei atmosfere de ostilitate, chiar ură, în rândul opiniei publice, prin care se permite și se încurajează discriminarea pe criterii etnice. Membrii minorității germane sunt afectați în mod direct în toate domeniile vieții lor (privat, profesional, cultural, în școli, instituții publice, etc.) de suspiciunile care planează asupra lor. Prin articolul său, profesorul ... a declanșat și a legitimat o campanie media de discreditare a F.D.G.R., oferind întregii campanii aparența de credibilitate academică de care ea avea nevoie.

În susținerea cererii reclamanta a atașat articolul publicat de pârât pe blogul personal precum și articolele preluate în spațiul media pe aceeași temă (filele 29 – 150).

În drept au fost invocate prevederile art. 257,1349,1357 C.civ., ale art. 30, 31 din Constituția României și ale art. 10 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

S-a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru de 2725 lei (f.180-182).

Prin compartimentul Registratură, la data de 31.07.2017, pârâtul ... a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea cererii formulată de reclamantă și obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea întâmpinării, pârâtul a arătat că în fapt, reclamanta a adresat o cerere de chemare în judecată a sa pentru articolul „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România”, publicat în ziarul Cotidianul din data de 15.02.2017. În acel articol pârâtul arată că s-a referit la înființarea Grupului Etnic German din România prin decretul-lege din 21 noiembrie 1940 semnat de generalul Ion Antonescu, conducătorul statului român și de Mihai Antonescu, ministrul de Justiție, și la faptul că GEG avea la bază ideologia național-socialistă. În decret se menționa în chip expres : „Reprezentantul voinței naționale a Grupului Etnic German din România este Partidul Muncitoresc Național - Socialist German”. După trecerea României de partea Coaliției antihitleriste la 23 august 1944 , Grupul Etnic German din România a fost desființat prin decret regal, conform Convenției de armistițiu din 12 septembrie 1944 semnată de România cu SUA, Marea Britanie și URSS. A considera , după 1989, că Forumul Democrat al Germanilor din România este continuatorul Grupului Etnic German - adică al unei organizații hitleriste - constituie un act grav, asupra căruia s-a atras atenția în articolul citat.

Pârâtul a învederat că faptul că F.D.G.R .apreciază că a făcut aserțiuni „mincinoase , defăimătoare și denigratoare” la adresa sa nu are nici o legătură cu realitatea , iar chemarea sa în judecată este lipsită de temeii. Articolul se bazează pe documente , câteva dintre acestea fiind prezentate , în copie, la întâmpinare.

Pârâtul a mai arătat că din punct de vedere juridic, sentința pronunțată de Judecătoria Sibiu, la care a făcut referire în articol , constituie o greșală a instanței de judecată din mai multe considerente. În primul rând, a fost înaintată în numele Forumului Democrat al Germanilor din Sibiu, ceea ce din punct de vedere juridic înseamnă altceva decât Forumul Democrat al Germanilor din România. În al doilea rând, nu vede cum ar avea calitate procesuală pasivă Municipiul Sibiu și Consiliul Local al Municipiului Sibiu și în al treilea

rând, soluția este greșită, în sensul că se admite cererea și se constată calitatea de succesori în drepturi față de Grupul Etnic German - or, GEG constituia o totalitate, pe când FDG din Sibiu reprezintă o parte.

Pârâțul a învederat instanței că în speța de față nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale iar interpretările date de partea-reclamantă constituie simple exagerări și alegații nefondate, care nu au legătură cu dovedirea acțiunii. Nu poți fi considerat vinovat pentru că îți exprimi aprecieri științifice asupra unor realități istorice - adică, nu se poate desființa libertatea de exprimare, ca drept constituțional.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 205-208 din C.proc.civ.

La data de 03.10.2017, reclamanta a formulat răspuns la întâmpinarea pârâțului prin care a solicitat respingerea argumentelor invocate de către pârât ca neîntemeiate și admiterea cererii așa cum ea a fost formulată.

Reclamanta a arătat că prin întâmpinare, pârâțul reține, în esență că Forumul Democrat al Germanilor din România (F.D.G.R.) este continuatorul unei organizații hitleriste, din punct de vedere juridic, sentința pronunțată de către Judecătoria Sibiu constituie o greșală a instanței de judecată iar Pârâțul are dreptul de a comenta această sentință și susținerile pârâțului sunt adevăruri istorice protejate de dreptul la liberă exprimare.

S-a arătat în răspunsul la întâmpinare că pârâțul continuă să afirme, în mod implicit, având în vedere contextul articolului semnat de către el, în care se tratează ideologia nazistă a G.E.G.. conexiunea directă dintre G.E.G. și F.D.G.R., ceea ce este menit nu doar să sublinieze ascendența ideologică nazistă a F.D.G.R. ci și să acrediteze o continuitate ideologică actuală de tip nazist. Astfel, sub aparența și pretextul dezvăluirii unui adevăr istoric necontestat - afilierea la ideologia nazistă a G.E.G., Pârâțul susține că F.D.G.R. este un continuator al unei organizații hitleriste.

Precizează că în anul 2007, Forumul Democrat al Germanilor din Sibiu s-a adresat instanței de judecată în cauza care a făcut obiectul dosarului nr. 1672/306/2007, solicitând recunoașterea ca succesori al G.E.G., exclusiv în sensul patrimonial avut în vedere de către O.U.G. nr. 83/1999, astfel cum am explicat pe larg în paragrafele 7-11 din Cererea de chemare în judecată. Calitatea de succesori, așa cum reiese din motivarea Sentinței Judecătoria Sibiu nr. 2790 din 28.05.2007, prin care Instanța a admis cererea Forumului Democrat al Germanilor din Sibiu, decurge din faptul că, textual: *petenta este organizația reprezentativă a minorității germane din Sibiu.*

Cu privire la acest aspect, reclamanta a învederat că adevărul istoric, dar mai ales juridic, în speță, este că F.D.G.R. a fost înființat prin hotărârea unei instanțe românești, fiind reprezentat la nivelul diverselor autorități publice locale, al Guvernului României precum și în Parlament, iar la momentul actual Statul Român i-a recunoscut F.D.G.R. statutul de utilitate publică în conformitate cu O.G. 26/2000.

Cu privire la aspectele invocate de către pârât legate de Sentința Judecătoria Sibiu nr. 2790 din 28.05.2007, reclamanta a apreciat că acestea sunt irelevante pentru prezenta cauză. A solicitat instanței să ia act de faptul că aspectele care țin de calitatea procesuală a Părților din dosarul precizat sunt complet irelevante în soluționarea acestei cauze și nu pot constitui o apărare în prezentul dosar și în al doilea rând, critica Pârâțului asupra soluției Sentinței Judecătoria Sibiu nr. 2790 din 28.05.2007 este neavenită, fiind făcută circumstanțial și de către o persoană fără calitate, nemişcând de faptul că există căi legale specifice și termene legale în care se pot face demersuri judiciare împotriva unei soluții judecătorești.

Cu privire la acuzațiile pârâțului cum că reclamanta este continuator al unei organizații naziste nu sunt adevăruri istorice protejate de dreptul la liberă exprimare. Această afirmație defăimătoare, prezentată ca un fapt sau ca o judecată de valoare, nu este protejată de dreptul la liberă exprimare. Gravitatea acuzațiilor de nazism și național-socialism și calificarea acestora ca un Fapt Illicit a fost în mod clar stabilită în jurisprudența C.E.D.O..

Instanța a încuviințat în cauză proba cu înscrisuri.

Analizând întregul material probator administrat în cauză, instanța reține că, în cursul anului 2017 pârâtul ... a publicat un articol intitulat „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România”, în ziarul Cotidianul și pe blogul personal al pârâtului, <http://...ro/schimbarea-la-fata-a-grupului-etnic-german-din-Romania/> (f.29-30).

Instanța constată că acest articol are două părți: prima în care se prezintă fapte istorice și care se termină cu redarea art. 5 din Tratatul de pace semnat la Paris în ziua de 10 februarie 1947, de România cu Puterile Aliate și Asociate și cea de-a doua parte, prin care se prezintă situații de fapt referitoare la reclamant, precum și unele opinii personale ale pârâtului legate de înființarea, activitatea și patrimoniul reclamantului.

Considerându-se vătămat prin publicarea acestui articol, reclamantul a formulat prezenta acțiune solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să constate încălcarea de către pârât a dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine, prestigiu/reputație, prin formularea, acreditarea și răspândirea în mass media a unor afirmații și acuzații denigratoare/defăimătoare, tendențioase și mincinoase, precum și obligarea pârâtului la plata despăgubirii de 75.000 de lei, reprezentând daune morale pentru prejudiciul de natură nepatrimonială cauzat F.D.G.R, la încetarea încălcărilor de natură celor constatate ca ilicite, îndepărtarea articolului din mediul virtual și interzicerea pentru viitor a unor asemenea manifestări nelegale și prejudiciatoare și la publicarea în ziarul Cotidianul pe cheltuiala sa, pe prima pagină și în trei numere consecutive a Dispozitivului Hotărârii pronunțată de către Instanță în prezenta cauză.

Astfel, urmează a se analiza dacă sunt îndeplinite în cauză cerințele legale pentru angajarea răspunderii civile delictuale reglementate prin art. 1357 C.civ. prin care se prevede că cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare, autorul fiind răspunzător pentru cea mai ușoară culpă.

Prin urmare, pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer a fi întrunite cumulativ următoarele condiții: existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul.

Prima condiție pentru angajarea răspunderii delictuale pentru fapta proprie, presupune comiterea unei fapte ilicite, care constă în acțiunea ori inacțiunea prin care, încălcându-se normele de drept obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau chiar interesului ce aparține unei persoane.

În cauza de față, fapta ilicită imputată se referă la publicarea unui articol de presă cu conținut defăimător la adresa reclamantului, prin care acesta din urmă arată că în mod tendențios ori de-a dreptul mincinos și fără a aduce nicio probă în sprijinul alegațiilor sale, pârâtul susține în articolul publicat, că F.D.G.R. este continuatorul ideologic al Grupului Etnic German, că F.D.G.R. a beneficiat în urma restituirii imobiliare de bunuri confiscate de la familiile de evrei, că Statul Român plătește chirii consistente pentru ca instituțiile sale să funcționeze în spațiile retrocedate de F.D.G.R. și că întregul proces de retrocedare este unul ilegal, contravenind tratatelor de drept internațional public și realizat cu complicitatea justiției.

Existența faptei de publicare este indubitabilă și este probată cu înscrisurile de la dosar, fiind necontestată de părți. În schimb, revine instanței misiunea de a stabili dacă această faptă intră în sfera ilicitului civil, respectiv dacă reprezintă un delict ce s-ar impune a fi sancționat.

Pentru determinarea caracterului licit sau ilicit al acțiunii de publicare a articolului trebuie menționate dispozițiile legale incidente și trebuie efectuată o analiză amplă a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului aplicabilă în speța de față.

Astfel, trebuie menționate prevederile art. 30 din Constituția României, inserat în Titlul II, intitulat „Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale”, Capitolul II, denumit

„Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție”, conform cărora: „(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. (2) Cenzura de orice fel este interzisă. (6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. (8) Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștința publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictelor de presă se stabilesc prin lege”.

Din interpretarea dispoziției constituționale de mai sus, instanța reține opțiunea legiuitorului constituant de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva totuși că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

De asemenea, tot în Constituția României, la Titlul II, „Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale”, Capitolul I, „Dispoziții comune”, art. 20, prevede că „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”.

Astfel, instanța reține că prin Legea nr.30/1994, cu efecte juridice începând cu data de 20 iunie 1994, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocoalele sale adiționale, adoptate la nivelul Consiliului European.

Potrivit art. 10 din Convenția amintită „Paragraf 1 - Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. Paragraf 2 - Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

Libertatea de exprimare, apărută de articolul 10 din CEDO, ocupă un loc aparte printre drepturile garantate de Convenție, stând chiar la baza noțiunii de “societate democratică” ce sintetizează sistemul de valori pe care este clădită Convenția. Această importanță cu totul deosebită a articolului 10 a fost subliniată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru prima dată în cauza Handyside împotriva Regatului Unit (hotărârea din 7 decembrie 1976), ideea fiind reluată apoi constant în toate cauzele ulterioare. Astfel, Curtea afirmă că “libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10, ea acoperă nu numai “informațiile” sau “ideile” care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit

segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere în absența cărora nu există «societate democratică»”.

Cât privește hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, instanța își însușește interpretarea potrivit căreia acestea au dincolo de efectele *inter partes* și un efect *erga omnes*, consecință a autorității de lucru interpretat de care se bucură, în condițiile în care potrivit art. 32 din Convenție, misiunea specifică a instanței europene este interpretarea și aplicarea prevederilor acesteia, iar eficacitatea dreptului european al drepturilor omului nu ar putea fi variabilă potrivit calificărilor pe care acestea le-ar primi în sistemele de drept naționale ale statelor contractante, ci jurisprudența Curții constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului ale statelor contractante prin luarea în considerare a standardului minim de protecție dat de prevederile Convenției.

Revenind la dispozițiile art. 10 din Convenție, instanța învederează că acestea apără libertatea de exprimare a opiniilor și ideilor, precum și cea de informare, fără nicio constrângere, prin mijloace tehnice diverse, de la cele tradiționale la cele mai moderne, privind opinii și informații politice, sociale sau economice, expresia artistică și informații cu caracter comercial.

Dreptul garantat de articolul 10 nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de Curtea europeană prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta. Astfel, Curtea afirmă că limitarea adusă de stat acestui drept este contrară Convenției dacă nu îndeplinește cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea acelui scop (a se vedea în acest sens hotărârea CEDO din 17 decembrie 2004 Cumpănă și Mazăre împ. României, par. 85 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 501/14.06.2005; hotărârea CEDO din 7 octombrie 2008 Barb împotriva României, par. 31 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 304/08.05.2009; hotărârea CEDO din 28 septembrie 2004 Sabou și Pircălab împotriva României, par.35 și urm., publicată în Monitorul Oficial nr. 484/08.06.2005).

Cât privește prima condiție dintre cele menționate mai sus, instanța reține că ingerința adusă libertății de exprimare trebuie să se bazeze pe o dispoziție normativă existentă în dreptul intern, înțelegând prin acesta atât actul legislativ cu valoare normativă generală ce emană de la puterea legiuitoare, cât și o normă cu o forță juridică inferioară legii în sens formal, dar și jurisprudența rezultată din activitatea instanțelor judecătorești, cu mențiunea că acestea trebuie să întrunească două condiții fundamentale, respectiv să fie accesibile și previzibile destinatarului (a se vedea hotărârea CEDO din 26 aprilie 1979 cauza Sunday Times împotriva Regatului Unit , par. 49).

A doua condiție dintre cele menționate mai sus implică analiza existenței unuia dintre scopurile legitime instituite limitativ de par. 2 al articolului 10 din Convenție, respectiv securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

În sfârșit, cea de-a treia condiție, pentru ca ingerința să nu conducă la încălcarea libertății de exprimare garantată de art. 10 din Convenție, presupune ca ingerința să fie necesară într-o societate democratică, în sensul de a corespunde „unei nevoi sociale imperioase”, iar argumentele invocate de autoritățile naționale pentru a justifica ingerința să fie „pertinente și suficiente”, măsura de limitare a libertății de exprimare trebuind să fie

"proporțională cu scopurile legitime urmărite", asigurându-se un just echilibru între, pe de o parte, protecția libertății de exprimare consacrată de [art. 10](#) și, pe de altă parte, interesul general de apărare a dreptului terțului care invocă depășirea limitelor libertății de exprimare (a se vedea hotărârea Cumpănă și Mazăre citată anterior, par. 88 – 90).

Instanța mai învederează că în jurisprudența Curții se acordă presei un rol indispensabil de "câine de pază" într-o societate democratică, cu mențiunea că, deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de protecția reputației și a drepturilor celuilalt, totuși îi revine sarcina de a comunica, pentru îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților sale, informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general (a se vedea paragraful 93 din hotărârea Cumpănă și Mazăre citată anterior în care se face trimitere la hotărârile CEDO De Haes și Gijssels împotriva Belgiei din 24 februarie 1997, par. 37, Thoma împotriva Luxemburgului, cererea nr. 38.432/97, par. 45, și Colombani și alții împotriva Franței, cererea nr. 51.279/99, par. 55).

În cauză, prima acuzație adusă de reclamant părții adverse constă în aceea că pârâtul ar fi susținut în articolul publicat că Forumul Democrat al Germanilor din România este continuatorul ideologic al Grupului Etnic German.

În privința acestei din urmă entități, se reține că ambele părți au fost de acord că G.E.G. a fost o organizație având o ideologie fascistă, național-socialistă, ce a fost înființată la 21 noiembrie 1940 printr-un decret-lege semnat de generalul Ion Antonescu. Așadar, se reține că această entitate nu a fost creată în mod democratic, prin asocierea, afilierea membrilor săi, iar dreptul de reprezentare a respectivilor membri nu a fost acordat în mod direct sau indirect, prin voința exprimată de membri, ci a fost stabilit prin voința legiuitorului. Mai reține instanța că Grupul Etnic German a fost dizolvat în cursul anului 1944, după ruperea alianței cu Germania nazistă la 23 august 1944.

În perioada actuală, legiuitorul a prevăzut expres la art. 1 din Ordonanța de urgență nr. 31/2002 că „Pentru prevenirea și combaterea incitării la ură națională, rasială sau religioasă, la discriminare și la săvârșirea de infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, prezenta ordonanță de urgență reglementează *interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob* și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război.”

Totodată, potrivit art. 40 alin. 2 din Constituția României „, Partidele sau *organizațiile care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranității, a integrității sau a independenței României sunt neconstituționale.*”

Este fără dubiu că o organizație cum a fost Grupul Etnic German ar încălca prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență nr. 31/2002 și pe cele ale art. 40 alin. 2 din Constituția României și că ar fi neconstituțională. Nu mai puțin, identificarea unei organizații ca fiind o organizație fascistă sau care ar avea aceleași principii ca cele ale Grupului Etnic German, ar aduce grave prejudicii de imagine respectivei entități.

În cauză se reține că reclamantul Forumul Democrat al Germanilor din România a fost înființat după anul 1989, potrivit legilor în vigoare, nefiind probat caracterul nelegal al entității reclamante.

În acest sens se reține că pârâtul ar fi putut formula un denunț prin care să sesizeze organele penale cu privire la săvârșirea faptei prevăzute de art. 3 alin. 1 din Ordonanța de urgență nr. 31/2002 care prevede: „Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi inițierea sau constituirea unei organizații cu caracter fascist, rasist ori xenofob, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup”.

Mai mult, pârâtul nu a produs probe în cursul procesului din care să rezulte că principiile care stau la baza existenței Forumului Democrat al Germanilor din România sau

cele în baza cărora își organizează activitatea sunt principii naționalist-socialiste sau fasciste, în condițiile în care reclamantul este o entitate nou înființată, ce a apărut după anul 1989 și după desființarea Grupului Etnic German.

Că pârâțul a formulat astfel de acuzații, rezultă fără putință de tăgadă din articolul publicat.

Astfel, instanța consideră că scopul primei părți a articolului este acela de a sublinia faptul că prin Tratatul de pace, semnat la Paris de România cu Puterile Aliate și Asociate, România s-a angajat să nu înființeze în viitor organizații de tip fascist.

Imediat după această afirmație, pârâțul redă modalitatea prin care Judecătoria Sibiu a hotărât că reclamantul este succesorul în drepturi al Grupului Etnic German.

În privința apărărilor pârâțului prin care s-a susținut că reclamantul este o altă entitate decât Formulă Democrat al Germanilor din Sibiu, instanța nu o va reține deoarece spre finalul articolului pârâțul a tras concluzia că reclamantul este beneficiarul hotărârii pronunțate de Judecătoria Sibiu. Așadar alegațiile pârâțului au fost făcute cu referire la reclamant și nu cu privire la o altă entitate.

În continuare, instanța reține că în jurisprudența sa Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o distincție esențială, clasificând afirmațiile unei persoane în două categorii: judecări de valoare și afirmații factuale. În prima categorie se încadrează exprimarea opiniei unei persoane asupra calităților profesionale, morale și personale ale altuia, în timp ce afirmațiile factuale regroupează exprimarea unor acuzații de a fi comis fapte determinante.

Această distincție produce consecințe extrem de importante deoarece în măsura în care o persoană exprimă anumite judecări de valoare, acestea nu i se poate impune să facă proba verității celor afirmate, Curtea considerând că o astfel de obligație este imposibilă și împiedică persoanele să își afirme opinia despre alții. Totuși, de aici nu se poate deduce o libertate absolută de a formula judecări de valoare, întrucât jurisprudența Curții permite sancționarea unor astfel de judecări atunci când ele sunt pur injurioase ori atunci când nu au o bază factuală suficientă. Cu alte cuvinte, Curtea acceptă aproape nelimitat formularea unor judecări de valoare, însă nu permite formularea unor opinii complet nejustificate cu privire la o persoană.

Aplicând aceste principii în speță instanța constată că în articolul său, pârâțul a formulat afirmații factuale, cum ar fi: a redat între ghilimele presupuse părți din cererea de chemare în judecată adresată Judecătoriei Sibiu, susținând că în cerere, reclamantul și-ar fi motivat acțiunea prin aceea că Grupul Etnic a fost desființat „în mod abuziv de vechiul regim”. Această alegație cu privire la o situație de fapt nu a fost în nici un fel dovedită, ba mai mult, în întâmpinare pârâțul arată că „nu cunoștea piesele dosarului”.

Prin afirmația potrivit căreia reclamantul ar fi susținut că o organizație fascistă a fost desființată în mod abuziv de vechiul regim, se aduce clar un prejudiciu de imagine, pârâțul urmărind a acredita ideea că reclamantul este de acord cu principiile de funcționare ale Grupului Etnic German, însă, din probele de la dosar nu rezultă că pârâțul a făcut dovada afirmațiilor din articol, respectiv nu a depus cererea de chemare în judecată adresată Judecătoriei Sibiu din care să rezulte că reclamantul ar fi susținut în mod expres cele publicate de pârâț.

Mai departe, instanța constată că pârâțul a mai susținut că partea adversă, Forumul Democratic „se declara continuatorul unei organizații hitleriste”, însă nici cu privire la această afirmație cu privire la o situație de fapt, pârâțul nu a adus dovezi. În mod evident, atribuirea respectivei afirmații reclamantului aduce prejudicii de imagine și afectează prestigiul acestuia.

Pârâțul, prin apărărilor formulate prin întâmpinare și prin avocat, a urmărit să acrediteze ideea că nu a făcut decât să prezinte niște fapte istorice și să analizeze din punct de vedere istoric anumite situații de fapt.

Instanța reține însă că noțiunea de informație este înțeleasă în sens larg de către organele de la Strasbourg, întrucât acestea înțeleg prin informație nu numai faptele și știrile brute sau chestiunile de interes general, ci și informațiile produse în mod deliberat, cum sunt programele de radio și televiziune, muzică, mesaje publicitare și discursul comercial. Astfel, pe plan european, libertatea de informare depășește limitele domeniului obișnuit al libertății de expresie – discursul politic, filosofic sau religios - ea nefiind definită prin conținutul, calitatea sau importanța informației, ci prin modalitatea de formulare și intră în joc de îndată ce informația, indiferent de natura ei, împrumută un suport să o facă publică.

Așadar, instanța reține că articolul publicat în ziarul Cotidianul și în mediul virtual, pe internet, prin care se comunică situații factuale referitoare la reclamant, se circumscrie noțiunii de informație potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Instanța consideră că și în situația în care afirmațiile pârâtului din articol referitoare la principii de funcționare naționalist socialiste ale reclamantului ar fi considerate judecări de valoare, tot nu s-ar putea să nu se rețină o depășire a limitelor libertății de exprimare protejată de art. 10 din Convenție, în condițiile în care aceste susțineri nu au nicio bază factuală. Așa cum s-a reținut mai sus, nu s-a făcut dovada că reclamantul s-ar organiza, ar avea principii de funcționare, ar propaga sau ar fi avut manifestări fasciste/naționalist-socialiste.

După cum s-a arătat anterior, entitatea reclamantă a fost creată după anul 1989, moment de la care în România se apără principiile statului de drept. Rezultă că reclamantul Forumul Democrat al Germanilor din România reprezintă o entitate nouă, având personalitate juridică, fiind diferită de Grupul Etnic German, entitate desființată în anul 1944.

A afirma că reclamantul este continuatorul ideologic al Grupului Etnic German doar pentru faptul că printr-o hotărâre judecătorească s-a recunoscut calitatea de succesori în drepturi a reclamantului față de G.E.G. reprezintă o afirmație tendențioasă, nereală urmărindu-se discreditarea reclamantului, în condițiile în care după cum afirmă reclamantul și după cum rezultă din extrasul hotărârii Judecătoria Sibiu depus la termenul de judecată de către pârât (f.217), hotărârea a fost pronunțată în baza unui act normativ, respectiv a O.U.G. nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, modificată prin Legea nr. 66/2004.

A doua acuzație adusă de reclamant părții adverse constă în aceea că pârâtul ar fi susținut în articolul publicat că Forumul Democrat al Germanilor din România ar fi beneficiarul restituirilor imobiliare de bunuri confiscate de la etnici evrei. În susținerea acestei acuzații reclamantul arată că pârâtul a afirmat în articol că „numeroase documente atestă faptul că G.E.G. a acționat pentru însușirea a cât mai multe bunuri, mai ales imobiliare, inclusiv evreiești pe care le-a trecut în proprietatea sa” și că, după câteva paragrafe, pârâtul susține că în patrimoniul F.D.G.R. „au fost retrocedate clădiri ale unor grădinițe, gimnazii, licee și alte instituții publice”. Arată reclamantul că în acest mod pârâtul ... aduce în spațiul public, în mod deliberat, ideea mincinoasă, defăimătoare și denigratoare potrivit căreia Institutul Național pentru Studierea Holocaustului și Federația Comunităților Evreiești din România ar fi avut motive evidente de protest, lăsând cititorul convins de existența bunurilor evreiești în patrimoniul F.D.G.R.

Instanța consideră însă că această acuzație este nefondată deoarece pârâtul nu a susținut *expres* în articol că reclamantul ar fi preluat imobile ce s-au aflat în patrimoniul unor evrei. Nu s-ar putea considera că pârâtul a dorit să acrediteze această idee indirect deoarece nu a făcut decât să afirme că G.E.G. a fost cea care ar fi preluat abuziv bunuri de la comunitatea evreiască și că reclamantului i s-au restituit doar unele bunuri fără a se indica persoanele care au avut în patrimoniu, în trecut, acele bunuri. Dacă s-ar fi afirmat că reclamantului i s-au restituit toate bunurile ce s-au aflat în patrimoniul G.E.G. la data desființării, atunci, într-adevăr, s-ar fi putut susține că articolul include ideea că reclamantului i s-au restituit și

bunurile ce au aparținut comunității evreiești și care, după cum spune pârâtul, ar fi trecut în patrimoniul G.E.G.

Nici susținerea că în următorul paragraf pârâtul s-a mirat de faptul că Institutul Național pentru Studierea Holocaustului și Federația Comunităților Evreiești din România nu au găsit de cuviință să protesteze și să ceară anularea hotărârii Judecătoriei Sibiu nu confirmă acuzația reclamantului, deoarece această susținere apare spre finalul articolului, iar pârâtul ar fi putut să se refere doar la faptul că cele două entități nu au luat poziție față de „reabilitarea unei organizații hitleriste”.

A treia acuzație adusă de reclamant părții adverse constă în aceea că pârâtul ar fi susținut în articolul publicat că Statul Român plătește chirii consistente pentru activitatea instituțiilor sale din spațiile retrocedate către F.D.G.R.

Și această susținere a pârâtului reprezintă o situație de fapt, astfel că partea avea obligația de a o dovedi. În cauză, pârâtul nu a solicitat încuviințarea și administrarea unor probe prin care să facă dovada că Statul Român plătește chirii consistente pentru ca anumite „grădinițe, gimnazii, licee și alte instituții publice” să funcționeze, astfel că instanța consideră că afirmațiile au fost făcute cu depășirea libertății de exprimare, protejată de art. 10 din Convenție.

Totodată, se reține că prin aceste alegații pârâtul a încălcat dreptul nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu, prin formularea, acreditarea și răspândirea în mass media a unor afirmații și acuzații denigratoare/defăimătoare deoarece s-a încercat să se creeze impresia că reclamantul ar fi o persoană juridică fără scrupule, ce urmărește obținerea unui profit de la instituții de interes public, care în lipsa plății chiriei nu ar mai putea funcționa în clădirile presupus restituite reclamantului.

În raport de cele arătate, instanța apreciază că fapta pârâtului cu privire la acuzația analizată nu intră în sfera de protecție a art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, deoarece nu au fost respectate limitele libertății de exprimare și în acest mod a fost afectată reputația reclamantului.

Ultima acuzație privește faptul că pârâtul ar fi susținut în articolul său că întregul proces de retrocedare ar fi unul ilegal.

Instanța consideră că și această ultimă afirmație este întemeiată având în vedere că pârâtul a susținut că hotărârea Judecătoriei Sibiu a fost pronunțată „printr-un șir de complicități politice”, fiind implicat și judecătorul de caz, iar *justiția a fost influențată politic*.

Aceste afirmații cu privire la o situație de fapt nu sunt întemeiate, instanța constatând că pârâtul nu a făcut dovada existenței presupuselor fapte săvârșite de persoanelor criticate prin articolul publicat, și care au fost implicate în procedura judiciară prin care s-a constatat prin hotărâre „calitatea de succesori în drepturi a reclamantului față de Grupul Etnic German”. Mai precis pârâtul nu a făcut dovada existenței unei influențări a judecătorului de caz pentru a pronunța hotărârea criticată în articol.

La art. 10 par. 2 din Convenție se prevede expres că „exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică (...) pentru protecția reputației sau a drepturilor altora (...) sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.

Instanța apreciază că și această faptă a pârâtului cu privire la acuzația analizată nu intră în sfera de protecție a art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, deoarece nu au fost respectate limitele libertății de exprimare și în acest mod a fost afectată reputația reclamantului, prin aceea că prin articol se dorește a se înțelege că procesul de retrocedare a bunurilor reclamantului ar fi unul ilegal, influențat politic.

În raport de toate cele arătate, instanța apreciază că fapta pârâtului de publicare a articolului prin care afirmă că reclamantul este continuatorul ideologic al Grupului Etnic

German, că Statul Român plătește chirii consistente pentru activitatea instituțiilor sale din spațiile retrocedate către F.D.G.R. și prin care se dorește a se înțelege că procesul de retrocedare a bunurilor reclamantului ar fi unul ilegal, influențat politic, nu intră în sfera de protecție a art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, deoarece nu au fost respectate limitele libertății de exprimare și în acest mod s-a adus atingere dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu, prin formularea, acreditarea și răspândirea în mass media a unor afirmații și acuzații denigratoare/defăimătoare. Prin urmare, fapta atribuită pârâtului a depășit sfera licitului și a intrat în aceea a delictului civil, fiind îndeplinită prima condiție a răspunderii civile delictuale.

A doua condiție cerută pentru angajarea răspunderii civile delictuale se referă la producerea unui prejudiciu, prin care se înțelege rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană, fie sub aspect patrimonial, *fie sub aspect moral*, ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană.

Potrivit art. 252 C.civ. „Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane (...)”, norma fiind aplicabilă în cauză potrivit art. 257 C.civ.

În speță, prejudiciul suportat de reclamant este unul moral, și constă în atingerea adusă dreptului la imagine și prestigiu, consecință care se deduce din conținutul articolului defăimător.

Prejudiciul moral suferit de reclamant este probat cu înscrisurile de la dosar din care rezultă faptul că publicarea articolului a dat naștere unor intense comentarii pe diferitele site-uri, la diverse emisiuni, articolul fiind preluat sau citat de mai multe agenții media precum: www.justitiarul.ro, www.bl.ro, www.stiri-extreme.ro, www.stripesurse.ro, www.evz.ro, www.octavpelin.wordpress.com, www.activenews.ro, infoziare.ro, Bună ziua de Iași, www.ziare-pe-net.ro.

Instanța consideră că articolul publicat de pârât are o influență negativă asupra activității reclamantului în condițiile în care acesta este o entitate ce reprezintă cetățenii de etnie germană din România, iar pârâtul a asociat reclamantul cu o entitate fascistă și este de notorietate că această mișcare a plecat din Germania nazistă.

Prin faptul că pârâtul a afirmat că entitatea reclamantă apără valori străine unei societăți democratice, respectiv principii fasciste, prin aceea că a lăsat să se înțeleagă că reclamantul este o entitate fără scrupule, care pretinde chirii consistente pentru ca instituții ale statului, precum grădinițe, gimnazii, licee să funcționeze și prin faptul că a acreditat ideea că hotărârea care stă la baza retrocedării bunurilor către reclamant nu ar fi una legală pronunțată de un judecător imparțial, ci de unul influențat politic, pârâtul a adus prejudicii consistente dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu.

Față de cele arătate, instanța consideră că s-a făcut dovada producerii unui prejudiciu moral.

A treia condiție privitoare la existența unei legături de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul produs rezultă chiar din cuprinsul articolului incriminat, dar și din probele administrate, deoarece fapta de publicare a cauzat în mod direct o atingere dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu.

Vinovăția pârâtului în comiterea faptei ilicite constă în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat, întrucât acesta în mod conștient a procedat la publicarea articolului defăimător, urmărind sau cel puțin acceptând să afecteze în acest mod dreptul nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu. Pârâtul trebuia și putea să prevadă faptul că materialul publicat era prin el însuși apt să aducă atingere imaginii reclamantului.

În raport de cele arătate, instanța consideră că sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1357 C.civ., deoarece pârâtul nu s-a aflat în exercitarea unui drept propriu, respectiv libertatea de exprimare, câtă vreme a tratat un subiect referitor la entitatea reclamantă, fiind ținut să respecte reputația acesteia, față de

limitele instituite de art. 30 din Constituția României și art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru acoperirea prejudiciului moral suferit reclamantul a pretins suma de 75.000 lei cu titlu de despăgubiri civile însă instanța constată că în jurisprudența sa, Curtea a considerat că gradul de severitate al sancțiunii este unul dintre aspectele de luat în calcul pentru a determina necesitatea ingerinței într-o societate democratică.

În acest sens Curtea a raportat sancțiunea aplicată la situația personală a celui sancționat (cauza Sokolowski) și a reținut că proporționalitatea ingerinței impune cu necesitate existența unor garanții în dreptul intern contra sancționării unor afirmații cu daune civile disproporționale (cauza Independent News and Media și Independent Newspapers Ireland Limited).

În raport de situația personală a pârâtului, acesta fiind în prezent cercetător la Academia Oamenilor de Știință din România (<http://www....ro/curriculum-vitae/>), instanța consideră că obligarea pârâtului, în temeiul art. 253 alin. 4 C.civ., la plata sumei de 6000 de lei cu titlu de daune morale ar reprezenta o sancțiune justă pentru prejudiciul adus reclamantului.

Totodată, instanța consideră că suma acordată este suficientă pentru ca reclamantul să realizeze demersuri publice pentru a-și reabilita imaginea.

În privința celorlalte capete de cerere, în primul rând, față de considerentele ce preced, în baza art. 253 alin. 1 lit. c) C.civ., instanța va constata încălcarea de către pârât a dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu, prin formularea, acreditarea și răspândirea în mass-media a unor afirmații și acuzații denigratoare/defăimătoare prin publicarea articolului „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România” în ziarul Cotidianul din 15.02.2017 și pe blogul personal al pârâtului <http://....ro/schimbarea-la-fata-a-grupului-etnic-german-din-Romania/>.

Totodată, în baza art. 253 alin. 1 lit. b) C.civ., va obliga pârâtul la încetarea încălcărilor drepturilor nepatrimoniale anterior arătate ale reclamantului.

În baza art. în baza art. 253 alin. 3 lit. b) C.civ. va obliga pârâtul să îndepărteze din mediul virtual, respectiv de pe blogul său, articolul „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România” și va interzice pe viitor pârâtului să facă afirmații care aduc atingere drepturilor nepatrimoniale anterior arătate ale reclamantului.

Deși reclamantul a solicitat îndepărtarea articolului din mediul virtual, instanța consideră că această obligație nu poate fi admisă decât în parte, respectiv doar cu privire la spațiul virtual care se află în administrare/proprietatea pârâtului. Pentru celelalte locații din mediul virtual pârâtul nu poate fi constrâns să realizeze o anumită acțiune atâta timp cât nu are putere de decizie asupra informațiilor ce pot sau nu pot fi publicate.

Nu în ultimul rând, în baza art. 253 alin. 3 lit. a) C.civ., instanța va obliga pârâtul să publice în ziarul Cotidianul, în care a fost publicat articolul în discuție, pe cheltuiala pârâtului, într-un singur număr, dispozitivul acestei hotărâri.

Instanța nu va admite solicitarea reclamantului de a publica dispozitivul hotărârii pe prima pagină a ziarului deoarece este de notorietate faptul că prima pagină conține informații cu un puternic impact pentru cumpărători și care ar putea duce la creșterea sau la scăderea vânzării unui ziar, ceea ce ar afecta activitatea respectivului ziar. Astfel, instanța consideră că în măsura în care proprietarul ziarului Cotidianul nu a fost chemat în judecată iar prin prezenta cauză nu s-a stabilit vreo culpă a acestuia, în condițiile în care instanța consideră că este atributul exclusiv al organelor de conducere ale ziarului de a decide cu privire la informațiile ce se doresc a fi publicate pe prima pagină, instanța nu va admite în totalitate cererea astfel cum a fost formulată, ci doar în parte, dispozitivul hotărârii urmând a fi publicat, pe cheltuiala pârâtului, în cuprinsul ziarului Cotidianul. Având în vedere că nu s-a făcut dovada că subiectul abordat de pârât ar fi fost preluat în mai multe numere ale ziarului

Cotidianul, instanța consideră că publicarea dispozitivului într-un singur număr este suficientă pentru a repara prejudiciul de imagine adus reclamantului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte cererea formulată de reclamantul FORUMUL DEMOCRAT AL GERMANILOR DIN ROMÂNIA, cu sediul în județul Sibiu, municipiul Sibiu, str. General Magheru nr. 1-3, C.U.I. 4846283 în contradictoriu cu pârâtul

Constată încălcarea de către pârât a dreptului nepatrimonial al reclamantului la imagine și prestigiu, prin formularea, acreditarea și răspândirea în mass media a unor afirmații și acuzații denigratoare/defăimătoare prin publicarea articolului „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România” în ziarul Cotidianul din 15.02.2017 și pe blogul personal al pârâtului <http://...ro/schimbarea-la-fata-a-grupului-etnic-german-din-Romania/>.

Obligă pârâtul la încetarea încălcărilor drepturilor nepatrimoniale anterior arătate ale reclamantului.

Obligă pârâtul să îndepărteze din mediul virtual, respectiv de pe blogul său, articolul „Schimbarea la față a Grupului Etnic German din România” și interzice pe viitor pârâtului să facă afirmații care aduc atingere drepturilor nepatrimoniale anterior arătate ale reclamantului.

Obligă pârâtul să publice în ziarul Cotidianul, pe cheltuiala pârâtului, într-un singur număr, dispozitivul acestei hotărâri.

Obligă pârâtul să plătească reclamantului suma de 6000 lei cu titlu de daune morale.

Cu drept de a formula cerere de apel, care se depune la Judecătoria Sectorului 6 București în termen de 30 de zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15.12.2017.

PREȘEDINTE,

GREFIER,